Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

3 päivänä huhtikuuta 2014*

Muutoksenhaku — Valtiontuki — Tuki, joka on annettu La Postelle julkisen laitoksen aseman perusteella myönnetyn implisiittisen ja rajoittamattoman takauksen muodossa — Takauksen olemassaolo — Valtion varojen käyttö — Etu — Todistustaakka ja asetettu näyttökynnys

Asiassa C-559/12 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 3.12.2012,

Ranskan tasavalta, asiamiehinään G. de Bergues, D. Colas, J. Gstalter ja J. Bousin,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan komissio, asiamiehinään B. Stromsky ja D. Grespan,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano (esittelevä tuomari) sekä tuomarit A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger ja S. Rodin,

julkisasiamies: N. Jääskinen,

kirjaaja: hallintovirkamies V. Tourrès,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 11.9.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 21.11.2013 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

1 Ranskan tasavalta vaatii valituksellaan kumottavaksi unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-154/10, Ranska vastaan komissio, 20.9.2012 antaman tuomion (jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi Ranskan tasavallan Ranskan La Postelle myöntämästä valtiontuesta C 56/07 (ex E 15/05) 26.1.2010 annetusta komission päätöksestä 2010/605/EU (EUVL L 274, s. 1; jäljempänä riidanalainen päätös) nostaman kanteen.

Asian tausta

Yleinen asiayhteys

2 Postin ja tietoliikenteen julkisten palvelujen järjestämisestä 2.7.1990 annetun Ranskan lain nro 90-568 (loi relative à l'organisation du service public de la poste et des télécommunications; JORF 8.7.1990, s. 8069) mukaan entinen posti- ja tietoliikenteen pääosasto, joka tähän asti oli toiminut posti- ja tietoliikenteestä vastaavan ministeriön alaisuudessa, muutettiin 1.1.1991 alkaen kahdeksi itsenäiseksi julkisoikeudelliseksi oikeushenkilöksi: France Télécom ja La Poste. Tällä lailla La Postelle annettiin nimenomaisesti oikeus kehittää julkisten palvelujensa ohella tiettyjä kilpailulle avoimia toimintoja.

3 Ennen 31.12.1990 liikkeeseen lasketuille PTT:n obligaatiolainoille ja säästöobligaatioille myönnetystä valtion takauksesta 31.12.1990 annetun asetuksen (l'arrêté accordant la garantie de l'État aux emprunts obligataires PTT et aux bons d'épargne PTT émis avant le 31 décembre 1990) (JORF 18.1.1991, s. 917) 1 §:n mukaan "valtio takaa ehdoitta korot, kuoletukset, optiot, välityspalkkiot, kulut ja lisäkustannukset, jotka koskevat posti- ja tietoliikenteen lisätalousarvion investointimenojen rahoittamiseksi posti- ja tietoliikenteestä annetun koodeksin L. 127 §:n mukaisesti ennen 31.12.1990 liikkeeseen laskettuja ja – – 2.7.1990 annetun lain 22 §:n nojalla La Postelle siirrettyjä PTT:n obligaatiolainoja ja säästöobligaatioita".

4 Lisäksi Cour de cassation (siviiliasioita käsittelevä toinen jaosto) vahvisti 18.1.2001 antamallaan tuomiolla periaatteen, jonka mukaan La Poste oli rinnastettava teollista ja kaupallista toimintaa harjoittavaan julkiseen laitokseen (établissement public à caractère industriel et commercial, jäljempänä EPIC).

5 Ranskan hallinto-oikeudessa EPICit ovat julkisoikeudellisia oikeushenkilöitä, jotka ovat valtioon nähden itsenäisiä oikeussubjekteja ja joilla on taloudellinen itsemääräämisoikeus sekä rajoitettu erityistoimivalta, johon kuuluu yleisesti yhden tai useamman julkisen palvelun harjoittaminen.

6 EPICin asemalla on tiettyjä oikeusvaikutuksia, kuten erityisesti se, että yleisen lainsäädännön mukaisia oikeudellisia maksukyvyttömyys- ja konkurssimenettelyjä ei sovelleta ja että hallinnollisista uhkasakoista ja julkisoikeudellisten oikeushenkilöiden suorittamasta tuomioiden täytäntöönpanosta 16.7.1980 annettua lakia nro 80-539 (loi relative aux astreintes prononcées en matière administrative et à l'exécution des jugements par les personnes morales de droit public) (JORF 17.7.1980, s. 1799) sovelletaan.

Hallinnollinen menettely ja riidanalainen päätös

7 Euroopan komissio hyväksyi 21.12.2005 La Posten pankki- ja rahoitustoiminnan siirron tämän La Banque Postale -tytäryhtiölle. Päätöksessään komissio korosti, että La Poste -yhtiölle myönnettyä rajoittamatonta valtiontakausta koskevasta asiasta aloitettaisiin erillinen menettely.

8 Komissio ilmoitti [EY 88] artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1) 17 artiklan mukaisesti 21.2.2006 Ranskan viranomaisille alustavasta kannastaan, jonka mukaan La Posten asemasta seurasi valtion rajoittamaton takaus, joka oli EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea.

9 Koska komissio katsoi, että väitetty takaus oli ollut olemassa ennen 1.1.1958, jolloin EY:n perustamissopimus tuli voimaan Ranskassa, komissio sovelsi voimassa oleviin tukiin sovellettavia menettelysääntöjä ja pyysi asetuksen N:o 659/1999 18 artiklan mukaisesti Ranskan tasavaltaa lakkauttamaan La Posten nauttiman takauksen viimeistään 31.12.2008.

10 Tutkittuaan Ranskan viranomaisten toimittamat täsmennykset lain nro 80-539 täytäntöönpanosta 12.5.1981 annetun asetuksen nro 81-501 (JORF 14.5.1981, s. 1406) muutosesitykseen komissio ilmoitti niille päätöksestään aloittaa muodollinen tutkintamenettely. Komissio julkaisi tämän päätöksen Euroopan unionin virallisessa lehdessä 3.6.2008 (EUVL C 135, s. 7) ja kehotti niitä, joita asia koski, esittämään huomautuksensa riidanalaisesta toimenpiteestä.

11 Ranskan viranomaiset ilmoittivat komission pyynnöstä sille 31.7.2009 lähettämällään muistiolla, että 29.7.2009 pidetyssä Ranskan valtioneuvoston istunnossa oli hyväksytty lakiesitys La Posten muuttamisesta 1.1.2010 osakeyhtiöksi, jota koskevat yleisen lainsäädännön mukaiset saneeraus- ja selvitystilamenettelyt. Tämä esitys johti La Posten julkisesta yrityksestä ja postitoiminnasta 9.2.2010 annettuun lakiin nro 2010-123 (JORF 10.2.2010, s. 2321), joka tuli voimaan seuraavan maaliskuun ensimmäisenä päivänä.

12 Komissio antoi riidanalaisen päätöksen tiedoksi Ranskan viranomaisille 27.2.2010.

13 Muistutettuaan muun muassa kyseisen riidanalaisen toimenpiteen sisällöstä (kyseisen päätöksen 18–37 perustelukappale) komissio totesi aluksi, että Ranskan valtion La Postelle sen julkisen laitoksen asemaan erottamattomasti liittyvien erityispiirteiden nojalla myöntämä rajoittamaton takaus oli olemassa (riidanalaisen päätöksen 116–255 perustelukappale).

14 Komissio korosti tästä ensin, ettei La Posteen sovellettu yleisen lainsäädännön mukaisia vaikeuksiin joutuneiden yritysten saneeraus- ja selvitystilamenettelyjä (riidanalaisen päätöksen 116–147 perustelukappale).

15 Tämän jälkeen komissio osoitti, että tilanteessa, jossa La Poste olisi taloudellisissa vaikeuksissa eikä pystyisi maksamaan velkojaan, La Posten velkojalle taataan saatavansa maksaminen (riidanalaisen päätöksen 148–229 perustelukappale).

16 Lopuksi komissio katsoi, että vaikka EPICin velkoja ei saisi riidanalaisen päätöksen 150–229 kohdassa kuvattuja erityisiä perimismenettelyjä käyttämällä maksua saatavalleen, se voisi olla varma, ettei saatava katoa. Julkisten palvelujen tehtävän jatkuvuuden varmistamiseksi La Posten oikeudet ja velvollisuudet siirtyivät nimittäin aina toiselle julkisoikeudelliselle oikeushenkilölle kuin valtiolle tai tällaisen oikeushenkilön puuttuessa valtiolle (kyseisen päätöksen 230–250 perustelukappale).

17 Näissä olosuhteissa komissio katsoi, että kyseinen La Posten nauttima rajoittamaton valtiontakaus merkitsi [EY] 87 ja [EY] 88 artiklan soveltamisesta valtiontukiin takauksina annetun komission tiedonannon (EUVL 2008, C 155, s. 10) 2.1. kohdassa tarkoitettua valtion varojen siirtoa (riidanalaisen päätöksen 254 perustelukappale) ja että se oli myös katsottava valtion toimenpiteeksi (ks. kyseisen päätöksen 255 perustelukappale).

18 Toiseksi komissio totesi, että yhtäältä La Posten tämän rajoittamattoman takauksen muodossa saamat edullisemmat rahoitusehdot muodostivat valikoivan edun (riidanalaisen päätöksen 256–300 perustelukappale), ja näin tehdessään se otti huomioon myös joukon luottoluokituslaitosten arviointeja ja menetelmiä, joista kävi ilmi, että tämä takaus vaikutti valtion La Postelle antaman tuen olennaisena

osana myönteisesti La Posten luottoluokitukseen ja näin ollen luottoehtoihin, jotka La Poste saattoi saada (riidanalaisen päätöksen 258–293 perustelukappale). Toisaalta komissio katsoi, että tutkittu toimenpide oli omiaan vääristämään kilpailua ja vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan (päätöksen 301 perustelukappale).

19 Näin ollen komissio katsoi, että kyseessä oleva takaus oli SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea (riidanalaisen päätöksen 302 perustelukappale) ja että vaikka sitä muutettaisiin Ranskan viranomaisten ehdottamalla tavalla, se ei täyttäisi yhtäkään edellytystä, jonka nojalla se voitaisiin katsoa sisämarkkinoille soveltuvaksi (kyseisen päätöksen 303–315 perustelukappale).

20 Niinpä komissio päätti riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa, että ”rajoittamaton valtiontakaus, jonka Ranska on myöntänyt La Poste -yhtiölle, on sisämarkkinoille soveltumatonta valtiontukea, joka Ranskan on lopetettava 31 päivään maaliskuuta 2010 mennessä”.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

21 Ranskan tasavalta nosti unionin yleisen tuomion kirjaamoon 2.4.2010 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi ja esitti kanteensa tueksi kolme kanneperustetta.

22 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 35–48 kohdassa tätä kannetta koskevan oikeudenkäyntiväitteen, jonka mukaan riidanalainen päätös ei ollut asiallisesti Ranskan tasavallalle vastainen, ja katsoi kyseisen tuomion 53 kohdassa, että kolme kanneperustetta, joihin oli vedottu, liittyivät lähinnä edun olemassaolon määrittelemiseen. Niinpä se jätti kyseisen tuomion 54–57 kohdassa tutkimatta myöhässä esitettynä väitteen, joka koski valtion varojen siirtoa koskevan edellytyksen huomiotta jättämistä, koska se katsoi sen olevan uusi peruste, johon oli vedottu vastauskirjelmässä.

23 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi aluksi valituksenalaisen tuomion 61–103 kohdassa toisen kanneperusteen, joka koski oikeudellisia virheitä, jotka komission väitettiin tehneen katsoessaan, että EPICeilla oli Ranskan oikeudessa asemansa perusteella oikeus implisiittiseen ja rajattomaan valtiontakaukseen.

24 Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 104–117 kohdassa tutkinut kolmannen kanneperusteen, joka koski SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun edun käsitteen virheellistä soveltamista ja joka jakautui kahteen osaan.

25 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kyseisen tuomion 105–112 kohdassa tämän kanneperusteen ensimmäisen osan, joka koski virhettä, jonka komission väitettiin tehneen katsoessaan myös luottoluokituslaitosten arvioihin viitaten, että valtiontakauksen olemassaolo merkitsi La Postelle annettua etua. Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kyseisen tuomion 113–116 kohdassa kolmannen kanneperusteen toisen osan, joka koski komission virheellistä päätelmää siitä, että La Poste saattoi saada etua väitetystä valtiontakauksesta, koska tämä vaikutti myönteisesti La Posten luottoluokitukseen.

26 Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 118–125 kohdassa perusteettomana ensimmäisen kanneperusteen, joka koski oikeudellista virhettä, jonka komission väitettiin tehneen, kun se ei ollut noudattanut sillä valtiontukiasioissa olevaa todistustaakkaa eikä siltä näissä asioissa vaaditun näytön määrää koskevia vaatimuksia La Postelle myönnetyn implisiittisen valtiontakauksen olemassaolon osoittamisen sekä edun olemassaolon arvioimisen osalta.

27 Tästä unionin yleinen tuomioistuin totesi aluksi valituksenalaisen tuomion 120 kohdassa, että ”todisteet, jotka komission on esitettävä, riippuvat suurelta osin tarkasteltavasta valtion toimenpiteestä” ja että implisiittisen valtiontakauksen olemassaoloa koskeva näyttö ”voi koostua joukosta tietyssä

määrin luotettavia, johdonmukaisia ja yhtäpitäviä seikkoja, jotka perustuvat muun muassa merkityksellisten kansallisten säännösten tulkintaan, ja että näyttö voidaan erityisesti johtaa edunsaajana olevan yhtiön oikeudellisen aseman tuottamista oikeudellisista vaikutuksista”.

28 Tästä unionin yleinen tuomioistuin totesi kyseisen tuomion 121 kohdassa, että komissio oli ”tosiasiallisesti tutkinut La Postelle myönnetyn rajoittamattoman valtiontakauksen olemassaolon” ottamalla huomioon useita yhtäpitäviä seikkoja, jotka riittivät osoittamaan, että La Poste oli saanut tällaista tukea EPIC-asemansa perusteella.

29 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi kyseisen tuomion 123 kohdassa, että komissio oli esittänyt riittävästi seikkoja sen osoittamiseksi, että tämä takaus oli muodostanut edun, koska se ei ollut velvollinen osoittamaan riidanalaisen toimenpiteen todellisia vaikutuksia jo myönnettyjen tukien osalta. Unionin yleinen tuomioistuin totesi lisäksi, että tältä osin ei ollut tarpeen tehdä minkäänlaista erottelua olemassa olevien ja sääntöjenvastaisten tukien välillä.

30 Mainitun arvioinnin tueksi unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 124 kohdassa, että ”voidaan olettaa, että valtiontakauksen muodostamalla edulla on todellisia vaikutuksia” ja että ”tällaisen valtiontakauksen ansiosta lainanottaja voi saada alhaisemman koron tai joutua antamaan vähemmän vakuuksia”.

31 Edellä esitetyn perusteella unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kanteen kokonaisuudessaan.

Asianosaisten vaatimukset

32 Ranskan tasavalta vaatii valituksellaan, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion

— ratkaisee itse riidan lopullisesti ja kumoaa riidanalaisen päätöksen tai palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

33 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

— jättää valituksen osittain tutkimatta ja hylkää sen osittain perusteettomana

— velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

34 Ranskan tasavalta esittää valituksensa tueksi neljä valitusperustetta.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

35 Ranskan tasavalta väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut työjärjestyksensä 44 artiklan 1 kohdan c alakohtaa ja 48 artiklan 2 kohtaa, kun se on katsonut valituksenalaisen tuomion 53–57 kohdassa, että kaikki kumoamiskanteen tueksi esitetyt

perusteet liittyivät tuen olemassaolon määrittelemiseen ja näin ollen valtion varojen siirtoa koskevan edellytyksen huomiotta jättämistä koskeva peruste oli jätettävä tutkimatta, koska se oli käsittelyn kuluessa esitetty uusi peruste.

36 Tästä Ranskan tasavalta väittää, että – kuten riidanalaisen päätöksen osasta 4.1.1., jonka otsikko on ”Rajoittamattoman valtiontakauksen olemassaolo: valtion varojen käyttö”, ja tämän saman päätöksen 161, 166, 183 ja 254 perustelukappaleesta käy ilmi – kysymystä siitä, oliko olemassa valtiontakaus, ei ole voitu erottaa valtion varojen siirtoa koskevasta edellytyksestä. Kun Ranskan tasavalta on kiistänyt EPICeille myönnetyn rajoittamattoman takauksen olemassaolon unionin yleisessä tuomioistuimessa nostamassaan kanteessa, se on näin ollen väistämättä kiistänyt myös valtion varojen siirron.

37 Komissio katsoo, että valituksenalaisen tuomion 57 kohdasta ja unionin yleisessä tuomioistuimessa pidetyn suullisen käsittelyn pöytäkirjasta yhdessä tarkasteltuina käy ilmi, että kumoamiskanne ei sisältänyt yhtäkään itsenäistä kanneperustetta, joka olisi koskenut ”valtion varojen” siirron puuttumista. Joka tapauksessa tämä tarkastelu osoittaa komission mukaan sen, että unionin yleinen tuomioistuin on todellakin tutkinut sen, että kyseiseen takaukseen käytettiin valtion varoja tai se sitoi niitä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

38 Aluksi on todettava, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista ovat kaksi olennaista tietoa, jotka on mainittava kannekirjelmässä. Lisäksi kyseisen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu kirjallisen käsittelyn aikana esiin tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin.

39 Lisäksi on huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kannekirjelmässä ilmoitettavien oikeudenkäynnin kohdetta ja kanteen oikeudellisten perusteiden yhteenvetoa koskevien mainintojen on oltava riittävän selkeitä ja täsmällisiä, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja jotta unionin tuomioistuimet voivat harjoittaa valvontaansa. Tästä johtuu, että tällaisessa kannekirjelmässä esitetyt vaatimukset on muotoiltava yksiselitteisesti, jottei tuomioistuin lausuisi kanteen ulkopuolelta tai jättäisi lausumatta jostakin kanneperusteesta (ks. vastaavasti asia C-66/06, komissio v. Irlanti, tuomio 20.11.2008, Kok., s. I-158*, 30 ja 31 kohta; asia C-475/07, komissio v. Puola, tuomio 12.2.2009, Kok., s. I-19*, 43 kohta ja asia C-418/12 P, TME v. komissio, määräys 7.5.2013, 33 kohta).

40 On kuitenkin niin, että vaikka kannekirjelmä ei nyt käsiteltävässä asiassa sisältänyt kanneperustetta, jolla varsinaisesti kyseenalaistettaisiin valtion varojen siirron olemassaoloa koskeva edellytys, itse kannekirjelmästä kävivät kuitenkin ilmi johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi olennaiset seikat, joihin väite siitä, että komissio ei ollut ottanut huomioon tätä edellytystä, perustui, sekä yhteenveto tästä väitteestä.

41 Kannekirjelmän 110–123 ja 181 kohdasta, jotka sisältyvät valtion La Postelle myöntämän rajoittamattoman takauksen olemassaoloa koskevaan kanneperusteeseen, käy nimittäin selvästi ilmi, että Ranskan tasavalta oli jo kiistänyt tässä oikeusriidan vaiheessa valtion varojen siirron olemassaolon.

42 Näin ollen Ranskan tasavalta on yhtäältä vahvistanut kannekirjelmän 119 ja 123 kohdassa, että lain nro 80-539 soveltaminen ”ei merkitse sitä, että valtio käyttää omia varojaan tukeakseen” vaikeuksissa olevaa julkista laitosta, koska tästä laista ”ei seuraa valtiolle minkäänlaista velvollisuutta taata [tämän laitoksen] velkoja”. Toisaalta Ranskan tasavalta on tämän saman kannekirjelmän 181 kohdassa – ja toisin kuin komissio väittää – nimenomaisesti arvostellut riidanalaisen päätöksen 254 kohtaa ja katsonut, että ”takuu siitä, että saatava ei lakkaa, ei merkitse takuuta saatavan takaisinmaksusta eikä valtion varojen siirtoa”.

43 Kyseisen kannekirjelmän rakenne on ollut välitön seuraus riidanalaisen päätöksen rakenteesta; tämä päätös puolestaan heijasteli arvioidun valtion toimenpiteen erityisyyttä. Lisäksi on kiistatonta, että tämän päätöksen osan 4.1.1. otsikko oli ”Rajoittamattoman valtiontakauksen olemassaolo: valtion varojen käyttö” ja että useissa perustelukappaleissa ja erityisesti 161, 165, 174–179, 188 ja 254 perustelukappaleessa käsiteltiin kysymystä siitä, oliko tosiasiassa olemassa valtion La Postelle myöntämä implisiittinen takaus, tutkimalla sitä, oliko valtiolla Ranskan oikeuden mukaan välitön tai välillinen velvollisuus sitoa omia varojaan vaikeuksissa olevan EPICin tappioiden kattamiseksi.

44 Näin ollen ja toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 53–56 kohdassa kumoamiskanteen tueksi kannekirjelmässä esitetyt perusteet eivät liittyneet pelkästään edun olemassaolon määrittelemiseen ja valtion varojen siirtoja koskevat perustelut eivät olleet uusi seikka, johon vedottiin vastauskirjelmässä.

45 On kuitenkin todettava, että – kuten myös komissio on katsonut kirjallisissa huomautuksissaan – virheellinen luokittelu uudeksi perusteeksi ei voi johtaa valituksenalaisen tuomion kumoamiseen.

46 On nimittäin todettava, että kyseisen kanteen toiseen kanneperusteeseen esittämässään vastauksessa ja erityisesti valituksenalaisen tuomion 85–87 ja 92–98 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin on joka tapauksessa tutkinut täysimääräisesti ja kattavasti sen, onko Ranskan tasavallan esittämä valtion varojen siirtoa koskevan edellytyksen huomiotta jättämistä koskeva väite perusteltu.

47 Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen valitusperuste on näin ollen todettava tehottomaksi.

Toisen valitusperusteen tueksi ensisijaisesti esitetyt väitteet

Asianosaisten lausumat

48 Ranskan tasavalta katsoo väitteissään, jotka se on esittänyt ensisijaisesti toisen valitusperusteensa tueksi, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut todistustaakkaa ja näyttökynnystä koskevia säännöksiä, kun se on katsonut, että komissio oli osoittanut oikeudellisesti riittävällä tavalla valtiontakauksen olemassaolon.

49 Ranskan tasavalta katsoo ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 121 kohdassa vahvistanut virheellisesti yleisen päättelytavan, jota komissio on noudattanut riidanalaisessa päätöksessä. Tämä toimielin on nimittäin soveltanut useita kielteisiä olettamia ja kääntänyt todistustaakan, koska se on katsonut, että Ranskan viranomaisten oli osoitettava, että La Posten hyväksi ei ollut olemassa takausta, sillä perusteella, että tähän EPICiin ei sovellettu vaikeuksissa olevien yritysten saneeraus- ja selvitystilamenettelyjä koskevaa yleistä lainsäädäntöä.

50 Toiseksi valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 73 ja 74 kohdassa, että komissiolla oli oikeus soveltaa olettamia ja kääntää todistustaakka riidanalaisen päätöksen 126 ja 131 perustelukappaleessa. Ranskan tasavallan mukaan näistä perustelukappaleista käy ilmi, että komissio on olettanut, että La Postelle oli myönnetty takaus, ennen sen määrittämistä, oliko tämä sama takaus kumottu rahoituslaeista 1.8.2001 annetun lain (loi organique du 1er août 2001 relative aux lois de finances) tultua voimaan 1.1.2005.

51 Kolmanneksi Ranskan tasavalta toteaa, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 119 kohdassa soveltanut virheellisesti todistustaakkaa ja näyttökynnystä koskevia periaatteita, jotka on vahvistettu asiassa C-520/07 P, komissio vastaan MTU Friedrichshafen, 17.9.2009 annetussa tuomiossa (Kok., s. I-8555). Nämä periaatteet koskevat nimittäin Ranskan tasavallan mukaan ainoastaan asetuksen N:o 659/1999 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja käytettävissä olevien tietojen perusteella tehtyjä komission päätöksiä tilanteissa, joissa jäsenvaltio ei noudata tietojen antamista koskevaa välipäätöstä.

52 Neljänneksi valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 120 kohdassa katsonut virheellisesti, että La Postelle EPIC-asemansa perusteella myönnetyn valtiontakauksen implisiittisyys saattoi merkitä vähäisempää näyttövaatimusta eikä edellyttänyt positiivista osoitusta, joka perustuisi objektiivisiin ja yhtäpitäviin seikkoihin, joilla voitaisiin osoittaa varmasti, että valtio on oikeudellisesti vastuussa velan maksamisesta velkojalle EPICin ollessa maksukyvytön.

53 Komissio toteaa, että kielteisiä olettamia ja otaksumia koskevia väitteitä ei voida ottaa tutkittavaksi, koska niissä ei yksilöidä mitään unionin yleisen tuomioistuimen tekemää oikeudellista virhettä vaan niissä toistetaan ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt perustelut. Komissio katsoo joka tapauksessa, että nämä väitteet ovat perusteettomia.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

54 Väitteissään, joihin valittaja on toisessa valitusperusteessa ensisijaisesti vedonnut, valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on yhtäältä katsonut komission voivan kääntää takauksen olemassaoloa koskevan todistustaakan sillä perusteella, että La Posteen ei sovellettu yleisen lainsäädännön mukaisia vaikeuksiin joutuneiden yritysten saneeraus- ja selvitystilamenettelyjä, ja toisaalta jättänyt huomiotta säännöt, jotka koskevat tällaisen takauksen olemassaolon osoittamiseksi tarpeellista näyttöä.

55 On kuitenkin todettava, että nämä väitteet perustuvat valituksenalaisen tuomion virheelliseen tulkintaan.

56 On näet huomattava ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin on kyseisen tuomion 121 kohdassa nimenomaisesti katsonut, että komissio on ”positiivisesti tutkinut La Postelle myönnetyn rajoittamattoman valtiontakauksen olemassaolon”, koska se on ottanut huomioon useita yhtäpitäviä seikkoja – jotka on esitetty yksityiskohtaisesti kyseisen tuomion samassa kohdassa –, jotka ovat olleet riittäviä sen osoittamiseksi, että La Postella oli EPIC-asemansa nojalla implisiittinen ja rajoittamaton valtiontakaus, ja joista se seikka, että La Posteen ei sovelleta saneeraus- ja selvitystilamenettelyjä, on ollut vain lähtökohta kyseessä olevan kansallisen oikeusjärjestelmän kokonaisvaltaiselle ja laajemmalle arvioinnille.

57 Näin ollen tästä kohdasta käy ilmi se, että unionin yleinen tuomioistuin ei lähtökohtaisesti ole vahvistanut, että komissio olisi käyttänyt kielteisiä olettamia ja kääntänyt todistustaakkaa.

58 Toiseksi ne perustelut, jotka koskevat virheitä, jotka unionin yleisen tuomioistuimen väitetään tehneen valituksenalaisen tuomion 73 ja 74 kohdassa vahvistaessaan komission riidanalaisen päätöksen 126 ja 131 perustelukappaleessa toteuttaman olettamiin perustuvan päättelyn ja todistustaakan kääntämisen, ovat myös perusteettomia.

59 Komissio on nimittäin näissä perustelukappaleissa tyytynyt hylkäämään tietyt Ranskan tasavallan esittämät väitteet siitä, oliko kyseessä oleva implisiittinen takaus – mikäli se oli olemassa – kumoutunut rahoituslaeista 1.8.2001 annetun lain tullessa voimaan. Alustava oletus tämän takauksen olemassaolosta, joka ilmenee riidanalaisesta päätöksestä, on vain komission kantajan päätelmästä toistamaa. Kun siis unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 73 ja 74 kohdassa vahvistanut komission kyseisissä perustelukappaleissa tekemät arviot, se ei selvästikään ole hyväksynyt kielteisten olettamien käyttämistä tai todistustaakan kääntämistä siltä osin kuin on kyse La Postelle myönnetyn implisiittisen ja rajoittamattoman valtiontakauksen olemassaolon osoittamisesta.

60 Kolmanneksi on niin ikään hylättävä väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 119 kohdassa tulkinnut virheellisesti edellä mainitussa asiassa komissio vastaan MTU Friedrichshafen annettua tuomiota, koska kyseinen tuomio koski komission valtiontukiasiassa puutteellisten tai epäyhtenäisten tietojen perusteella tekemää lopullista päätöstä, mistä ei ole kyse nyt käsiteltävässä asiassa.

61 Unionin yleinen tuomioistuin on nimittäin viitannut tähän tuomioon vain vastatakseen väitteisiin, joissa kantaja tukeutui tähän tuomioon vahvistaakseen sen, että komissiolla oli aina velvollisuus esittää positiivinen näyttö tuen olemassaolosta.

62 Toiseksi on todettava, että vaikka unionin yleinen tuomioistuin on maininnut tällaisen tuomion, jolla ei ole nyt käsiteltävässä asiassa merkitystä, se on kuitenkin todennut perustellusti valituksenalaisen tuomion 119 kohdassa, että komissio ei voi olettaa, että yritys on saanut valtiontukea merkitsevän edun, ainoastaan sellaisen negatiivisen oletuksen perusteella, joka perustuu siihen, että ei ole tietoja, joiden perusteella voitaisiin tehdä päinvastainen päätelmä, kun tällaisen edun olemassaolon positiivisesti osoittavia muita seikkoja ei ole ollut.

63 Tällainen arvio on yhdenmukainen unionin tuomioistuimen sen oikeuskäytännön kanssa, joka koskee todistelua valtiontukiasioissa ja jonka mukaan komission on toteutettava moitittujen toimenpiteiden tutkintamenettely huolellisesti ja puolueettomasti, jotta sillä on tuen olemassaolon ja mahdollisesti sen yhteismarkkinoille soveltumattomuuden tai sääntöjenvastaisuuden toteavaa lopullista päätöstä tehdessään käytettävissään mahdollisimman kattavat ja luotettavat tiedot (ks. vastaavasti asia C-290/07 P, komissio v. Scott, tuomio 2.9.2010, Kok., s. I-7763, 90 kohta).

64 Neljänneksi ja viimeiseksi on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään ole jättänyt huomiotta sääntöjä, jotka koskevat sen näytön määrää, joka on tarpeen EPICin kaltaisella julkisella laitoksella olevan implisiittisen ja rajoittamattoman valtiontakauksen olemassaolon toteen näyttämiseksi ja siis sen osoittamiseksi, että valtion varojen käyttämistä koskeva edellytys on nyt käsiteltävässä asiassa täyttynyt.

65 Kuten oikeusasiamies on näet todennut ratkaisuehdotuksensa 35 ja 36 kohdassa, voidakseen näyttää toteen tällaisen takauksen, joka ei käy nimenomaisesti ilmi mistään säädöksestä tai sopimuksesta, komissio voi tukeutua vakavasti otettavista, täsmällisistä ja yhtäpitävistä seikoista muodostuvaa kokonaisuutta koskevaan menetelmään, selvittääkseen, onko olemassa kansallisen oikeuden mukainen valtion tosiasiallinen velvollisuus sitoa omia varojaan kattamaan maksukyvyttömän EPICin tappiot ja siis vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan riittävän konkreettinen taloudellinen riski valtion talousarvioon kohdistuvista kustannuksista (ks. yhdistetyt asiat C-399/10 P ja C-401/10 P, Bouygues ja Bouygues Télécom v. komissio ym. ja komissio v. Ranska ym., tuomio 19.3.2013, 106 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

66 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin on todennut perustellusti valituksenalaisen tuomion 120 kohdassa, että yhtäältä ”todisteet, jotka komission on esitettävä, riippuvat suurelta osin tarkasteltavasta valtion toimenpiteestä” ja että toisaalta näyttö valtion implisiittisen takauksen olemassaolosta voi koostua joukosta yhtäpitäviä sekä tietyssä määrin luotettavia ja johdonmukaisia seikkoja, jotka perustuvat muun muassa merkityksellisten kansallisen oikeuden säännösten tulkintaan.

67 Edellä esitetyn perusteella kaikki toisen valitusperusteen tueksi ensisijaisesti esitetyt väitteet on hylättävä.

Toisen valitusperusteen tueksi toissijaisesti esitetyt väitteet ja kolmannen valitusperusteen tueksi esitetyt väitteet

Asianosaisten lausumat

68 Toisen valitusperusteen tueksi toissijaisesti esitetyissä väitteissä ja kolmannessa valitusperusteessa Ranskan tasavalta katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut vääristyneellä tavalla huomioon erityisesti Ranskan oikeuteen perustuvat, komission esittämät ja valituksenalaisen tuomion 121 kohdassa esitetyt todisteet, kun se on katsonut, että nämä todisteet osoittivat La Postelle myönnetyn rajoittamattoman valtiontakauksen olemassaolon.

69 Kolmas valitusperuste muodostuu neljästä osasta.

70 Valittaja väittää kyseisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 69–77 kohdassa ottanut vääristyneellä tavalla huomioon Conseil constitutionnelin oikeuskäytännön (päätös nro 2001-448 DC, 25.7.2001) ja Conseil d'État'n oikeuskäytännön (tuomio 1.4.1938, Société de l'Hôtel d'Albe, Recueil des décisions du Conseil d'État, s. 341, ja lausunto nro 371558, 8.9.2005) sekä vuotta 1995 koskevan Conseil d'État'n muistion ja 22.7.2003 päivätyn talous-, valtiovarain- ja teollisuusministerin muistion, kun se on katsonut, että komissio oli päätellyt perustellusti, että Ranskan oikeudessa ei suljettu pois valtion mahdollisuutta myöntää EPICeille implisiittinen takaus.

71 Ranskan valtio katsoo saman valitusperusteen toisessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 84–87 kohdassa ottanut vääristyneellä tavalla huomioon Ranskan oikeuden, kun se on hyväksynyt komission päätelmät lain nro 80-539 soveltamisen seurauksista.

72 Kyseisen valitusperusteen kolmas osa koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut vääristyneellä tavalla huomioon Ranskan oikeuden valituksenalaisen tuomion 92–99 kohdassa, kun se on katsonut, että komissio oli voinut oikeutetusti rinnastaa valtion vastuun syntymisen edellytykset takausjärjestelmään Conseil d'État'n asiassa Société fermière de Campoloro ym. 18.11.2005 antaman tuomion (Recueil des décisions du Conseil d'État, s. 515), vuotta 1995 koskevan Conseil d'État'n muistion ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen asiassa Société de gestion du port de Campoloro ja Société fermière de Campoloro vastaan Ranska 26.9.2006 (kannekirjelmä nro 57516/00; jäljempänä Campoloro-tuomio) antaman tuomion perusteella.

73 Lisäksi Ranskan tasavalta toteaa ensiksi mainitussa tuomiossa esitettyjen periaatteiden sovellettavuudesta, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole erityisesti valituksenalaisen tuomion 99 kohdassa myöskään noudattanut perusteluvelvollisuuttaan.

74 Lopuksi Ranskan tasavalta arvostelee kolmannen valitusperusteen neljännessä osassa unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on katsonut kyseisen tuomion 102 kohdassa, että julkista palvelua koskevaan tehtävään liittyvien oikeuksien ja velvollisuuksien siirtäminen merkitsee periaatteessa kyseisestä tehtävästä vastaavan laitoksen oikeuksien ja velvollisuuksien siirtämistä.

75 Toissijaisesti valittaja vetoaa tosiseikkojen oikeudellista luonnehdintaa koskevaan virheeseen, jonka unionin yleinen tuomioistuin on sen mukaan tehnyt katsoessaan, että Ranskan oikeudessa annettiin La Postelle implisiittinen ja rajoittamaton takaus.

76 Komissio katsoo, että toisen valitusperusteen toisessa osassa ja kolmannessa valitusperusteessa esitetyt väitteet on jätettävä tutkimatta, koska niissä ei mitenkään yksilöidä näytön huomioon ottamista vääristyneellä tavalla tai tosiseikkojen oikeudellista luonnehdintaa koskevaa virhettä, vaan Ranskan hallitus on vain kyseenalaistanut unionin yleisen tuomioistuimen tekemän Ranskan oikeutta koskevan arvioinnin.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

77 Toisen valitusperusteen tueksi toissijaisesti esitetyt väitteet ja kolmannen valitusperusteen väitteet, jotka olennaisilta osin vastaavat toisiaan, koskevat yhtäältä sitä, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut Ranskan oikeuden vääristyneellä tavalla huomioon tai tehnyt sitä koskevan oikeudellista luonnehdintaa koskevan virheen, ja toisaalta perustelujen puuttumista, joka on vaikuttanut unionin yleisen tuomioistuimen tulkintaan Campoloro-tuomiosta.

78 Ensinnäkin perusteluista, jotka liittyvät Ranskan oikeuden analysointia koskeviin virheisiin, on huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan silloin, kun unionin yleinen tuomioistuin on määrittänyt asian tosiseikaston tai arvioinut sitä, unionin tuomioistuin on SEUT 256 artiklan nojalla toimivaltainen harjoittamaan vain tämän tosiseikaston oikeudelliseen luonnehdintaan ja sen pohjalta tehtyihin oikeudellisiin päätelmiin kohdistuvaa valvontaa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että unionin yleiselle tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikkojen arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (ks. mm. asia C-551/03 P, General Motors. v. komissio, tuomio 6.4.2006, Kok., s. I-3173, 51 ja 52 kohta ja asia C-352/09 P, ThyssernKrupp Nirosta v. komissio, tuomio 29.3.2011, Kok., s. I-2359, 179 ja 180 kohta).

79 Näin ollen silloin, kun valituksen yhteydessä tutkitaan unionin yleisen tuomioistuimen arviointi kansallisesta oikeudesta, unionin tuomioistuin on toimivaltainen tutkimaan vain sen, onko tämä oikeus otettu huomioon vääristyneellä tavalla (asia C-82/01 P, Aéroports de Paris v. komissio, tuomio 24.10.2002, Kok., s. I-9297, 63 kohta ja asia C-318/09 P, A2A v. komissio, tuomio 21.12.2011, Kok., s. I-207*, 125 kohta).

80 Tästä on kuitenkin huomautettava, että vääristyneellä tavalla huomioon ottamisen on ilmettävä asiakirja-aineistosta selvästi ilman, että on tarpeen ryhtyä uudelleen arvioimaan tosiseikastoa ja selvitystä (ks. asia C-487/06 P, British Aggregates v. komissio, tuomio 22.12.2008, Kok., s. I-10515, 98 kohta; asia C-260/09 P, Activision Blizzard Germany v. komissio, tuomio 10.2.2011, Kok., s. I-419, 53 kohta ja em. asia A2A v. komissio, tuomion 105 kohta).

81 Nyt käsiteltävässä asiassa Ranskan tasavalta ei kuitenkaan ole vedonnut tällaiseen vääristyneellä tavalla huomioon ottamiseen, koska se ei ole osoittanut, että unionin yleinen tuomioistuin olisi esittänyt toteamuksia, jotka olisivat selvästi kyseessä olevien Ranskan oikeuden säännösten vastaisia, tai olisi antanut yhdelle tällaiselle säännökselle merkityksen, jota sillä ei selvästikään ole muiden asiakirja-aineistosta ilmeneviin seikkoihin nähden.

82 Ranskan tasavalta on päinvastoin tämän tuomion 68–74 kohdassa esitetyissä perusteluissa tyytynyt tosiasiassa arvostelemaan unionin yleisen tuomioistuimen arviointia näytöstä, joka koostuu kyseessä olevista Ranskan oikeuden säännöksistä tai niihin liittyvästä kansallisesta oikeuskäytännöstä, joita on jo arvioitu yksityiskohtaisesti valituksenalaisen tuomion 62–99 kohdassa ja joista on muistutettu kyseisen tuomion 121 kohdassa.

83 Samoin siltä osin kuin on kyse tosiseikkojen oikeudellista luonnehdintaa koskevasta virheestä, johon kolmannessa valitusperusteessa vedotaan toissijaisesti, on riittävää todeta, että Ranskan tasavalta ei tosiasiassa ole tällä väitteellään riitauttanut kyseessä olevien Ranskan oikeuden säännösten oikeudellisen luonteen virheellisestä luokittelemisesta tehtyjä johtopäätöksiä, vaan se on vain kyseenalaistanut arvioinnin, jonka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt näistä samoista säännöksistä.

84 Näissä olosuhteissa kaikki nämä väitteet, joihin on vedottu toissijaisesti toisessa valitusperusteessa, ja kaikki kolmannessa valitusperusteessa esitetyt väitteet on jätettävä tutkimatta.

85 Toiseksi väitteestä, joka koskee perustelujen puuttumista valituksenalaisen tuomion 99 kohdassa Campoloro-tuomion merkityksestä La Postelle myönnetyn valtiontakauksen olemassaolon ratkaisemiseksi, on todettava, että muutoksenhaun yhteydessä unionin tuomioistuin tutkii muun muassa sen, onko unionin yleinen tuomioistuin käsitellyt oikeudellisesti riittävällä tavalla kaikkia kantajan esittämiä väitteitä (asia C-202/07 P, France Télécom v. komissio, tuomio 2.4.2009, Kok., s. I-2369, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

86 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on kuitenkin niin, että unionin yleisen tuomioistuimen Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 36 artiklaan ja 53 artiklan ensimmäiseen kohtaan perustuva velvollisuus perustella tuomiot ei velvoita unionin yleistä tuomioistuinta esittämään selvitystä, jossa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkia riidan asianosaisten esittämiä päätelmiä. Perustelut voivat siten olla implisiittisiä, kunhan asianosaiset saavat niiden avulla selville perusteet, joihin unionin yleinen tuomioistuin tukeutuu, ja unionin tuomioistuimella on niiden avulla käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan valvontaansa valituksen yhteydessä (em. asia A2A v. komissio, tuomion 97 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

87 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 99 kohdassa vain muistuttanut yhteenvedonomaisesti Campoloro-tuomion todistusarvoa koskevasta kantajan väitteestä, johon on kuitenkin jo annettu selkeä, yksiselitteinen ja kattava vastaus kyseisen tuomion 93, 94 ja 97 kohdassa arvioitaessa niitä riidanalaisen päätöksen kohtia, joissa on rinnastettu valtion vastuun syntymisen mahdollisuudet EPICin maksukyvyttömyystilanteessa EPICin velkojen automaattiseen ja rajoittamattomaan takausjärjestelmään.

88 Koska näin ollen tätä väitettä koskevien perustelujen nojalla Ranskan tasavalta saa selville, miksi unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt väitteen, ja unionin tuomioistuimella on niiden avulla käytettävissään riittävät tiedot valvontansa harjoittamiseksi, on hylättävä väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ole noudattanut perusteluvelvollisuuttaan.

89 Näin ollen toisessa valitusperusteessa toissijaisesti esitetyt väitteet ja kolmannessa valitusperusteessa esitetyt väitteet on jätettävä osittain tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomina.

Neljäs valitusperuste

Asianosaisten lausumat

90 Ranskan tasavalta väittää neljännessä valitusperusteessaan ensisijaisesti, että kun unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 106 ja 108 kohdassa sekä 123 ja 124 kohdassa katsonut, että komissio oli osoittanut oikeudellisesti riittävällä tavalla La Postelle myönnetystä valtiontakauksesta aiheutuvan edun, se on jättänyt huomiotta asiaan sovellettavat todistustaakkaa ja näyttökynnystä koskevat säännöt ja näin ollen tehnyt oikeudellisen virheen. Toisin kuin kyseisistä kohdista käy ilmi, Ranskan tasavalta näet katsoo, että komission olisi pitänyt näyttää toteen olemassa olevaa tukea koskevat todelliset eikä mahdolliset vaikutukset eikä sen missään tapauksessa olisi pitänyt tehdä oletuksia minkäänlaisista vaikutuksista.

91 Toissijaisesti Ranskan tasavalta väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut sille esitetyn todistusaineiston huomioon vääristyneellä tavalla, kun se on katsonut valituksenalaisen tuomion 110 kohdassa, että komissiolla oli oikeus viitata luottoluokituslaitosten menetelmiin edun olemassaolon vahvistamiseksi eikä sen osoittamiseksi. Näin on tapahtunut Ranskan tasavallan mukaan myös, kun unionin yleinen tuomioistuin on kyseisen tuomion 111, 116 ja 123 kohdassa katsonut, että komissio oli näin esittänyt riittävästi näyttöä sen toteamiseksi, että La Postelle myönnetty takaus oli tukea, ja kun se on lisäksi hylännyt Ranskan hallituksen väitteet siitä, että luottoluokituslaitokset eivät olleet ”ottaneet herkästi huomioon” La Posten oikeudellista asemaa.

92 Komissio katsoo, että tämä valitusperuste on perusteeton siltä osin kuin siinä riitautetaan unionin yleisen tuomioistuimen arviointi niiden seikkojen luonteesta, jotka komission on näytettävä toteen olemassa olevien tukien osalta, ja että se on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee todistusaineiston huomioon ottamista vääristyneellä tavalla, koska kyseinen osa merkitsee tosiasiassa vain näytön uudelleenarviointia koskevaa pyyntöä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

93 Ranskan tasavalta arvostelee neljännessä valitusperusteessaan unionin yleistä tuomioistuinta pääasiallisesti siitä, että se on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että komissio oli osoittanut oikeudellisesti riittävällä tavalla, että valtiontuki, joka väitettiin myönnetyksi La Postelle, muodosti edun, ja toissijaisesti siitä, että se on ottanut todistusaineiston huomioon vääristyneellä tavalla.

94 Tästä on huomautettava, että tuen käsite ei kata ainoastaan positiivisia suorituksia vaan myös toimenpiteet, jotka eivät ole avustuksia sanan suppeassa merkityksessä mutta jotka eri tavoin alentavat yrityksen vastattavaksi tavallisesti kuuluvia kustannuksia ja jotka siten ovat sekä luonteeltaan että vaikutuksiltaan avustusten kaltaisia (em. yhdistetyt asiat Bouygues ja Bouygues Télécom v. komissio ym. ja komissio v. Ranska ym., tuomion 101 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Näin ollen tukina pidetään sellaisia valtion toimenpiteitä, jotka muodossa tai toisessa ovat omiaan suosimaan yrityksiä suoraan tai välillisesti tai joita on pidettävä sellaisena taloudellisena etuna, jota edunsaajayritys ei olisi saanut tavanomaisin markkinaehdoin (ks. asia C-280/00, Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg, tuomio 24.7.2003, Kok., s. I-7747, 84 kohta ja asia C-279/08 P, komissio v. Alankomaat, tuomio 8.9.2011, Kok., s. I-7671, 87 kohta).

95 Koska valtion toimenpiteet ovat kuitenkin muodoltaan erilaisia ja niitä on analysoitava niiden vaikutusten perusteella, ei voida sulkea pois sitä, että valtion takaus sellaisenaan merkitsee etuja, jotka voivat merkitä lisäkustannuksia valtiolle (ks. asia C-200/97, Ecotrade, tuomio 1.12.1998, Kok., s. I-7907, 43 kohta ja em. yhdistetyt asiat Bouygues ja Bouygues Télécom v. komissio ym. ja komissio v. Ranska ym., tuomion 107 kohta).

96 Kuten unionin tuomioistuin on nimittäin jo aiemmin todennut, on niin, että jäsenvaltion viranomaisten takaaman lainan ottaja saa tavallisesti edun, koska sille aiheutuvat taloudelliset kustannukset ovat pienemmät kuin ne, jotka sille olisivat aiheutuneet, jos sen olisi pitänyt hankkia tämä sama rahoitus ja tämä sama takaus markkinahintaan (ks. asia C-275/10, Residex Capital IV, tuomio 8.12.2011, Kok., s. I-13043, 39 kohta).

97 Tältä kannalta katsottuna myös [EY] 87 ja [EY] 88 artiklan soveltamisesta valtiontukiin takauksina annetun komission tiedonannon 1.2, 2.1 ja 2.2 kohdassa todetaan nimenomaisesti, että rajoittamattomat valtiontakaukset yrityksille, joiden oikeudellinen muoto sulkee pois konkurssin tai muut maksukyvyttömyysmenettelyt, tuovat yritykselle välitöntä etua ja ovat valtiontukea, siltä osin kuin takaus myönnetään niin, että lainanottaja ei maksa valtion riskistä maksettavaa asianmukaista takausmaksua ja ”saa lainalleen rahoitusmarkkinoilla yleisesti saatavilla olevia edullisemmat ehdot takauksettomaan tilanteeseen verrattuna”.

98 Näistä seikoista käy ilmi, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 58 kohdassa, että on olemassa yksinkertainen olettama, jonka mukaan implisiittisen ja rajoittamattoman valtiontakauksen myöntäminen sellaiselle yritykselle, johon ei sovelleta tavanomaisia saneeraus- ja selvitystilamenettelyjä, johtaa edunsaajayrityksen taloudellisen tilanteen paranemiseen alentamalla kustannuksia, jotka normaalisti rasittavat sen talousarviota.

99 Näin ollen olemassa olevia tukijärjestelmiä koskevan menettelyn yhteydessä on tällaisesta takauksesta sen saajayritykselle koituvan edun osoittamiseksi riittävää, että komissio osoittaa tällaisen takauksen olemassaolon sellaisenaan, eikä sen tarvitse näyttää toteen, mitä tosiasiallisia vaikutuksia takauksella on sen myöntämisen jälkeen.

100 Kun otetaan huomioon nämä periaatteet, on todettava, että kaikki Ranskan tasavallan neljännessä valitusperusteessa esittämät väitteet ovat perusteettomia.

101 Ensinnäkin on hylättävä ensisijaisesti esitetyt väitteet, jotka koskevat todistustaakkaa ja näyttökynnystä koskevien sääntöjen huomiotta jättämistä osoitettaessa sitä, että implisiittinen ja rajoittamaton valtiontuki on ollut etua.

102 Tästä on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin on katsonut, että komissio ei ollut tehnyt virhettä todetessaan tällaisen edun olemassaolon, kun se on perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 106 ja 108 kohdassa, että tällainen takaus on yleensä omiaan antamaan etua, koska takaus myönnetään ilman vastiketta ja sen ansiosta sen edunsaaja hyötyy edullisemmista rahoitusehdoista kuin mitkä sille olisi myönnetty pelkästään sen oman rahoitusaseman perusteella, ja näin ollen sillä voidaan alentaa edunsaajalle aiheutuvaa taloudellista rasitetta.

103 On kyllä totta, että näiden seikkojen valossa – kuten valittaja on todennut – unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt ristiriitaiset ja riittämättömät perustelut, kun se on katsonut yhtäältä valituksenalaisen tuomion 123 kohdassa, että olemassa olevien tukien todellisia vaikutuksia ei ole tarpeen osoittaa, ja tehnyt tämän unionin tuomioistuimen sellaisen oikeuskäytännön perusteella, joka ei ollut merkityksellinen, ja kun se on toisaalta todennut kyseisen tuomion 124 kohdassa, että ”lisäksi voidaan olettaa, että valtiontakauksen muodostamalla edulla on todellisia vaikutuksia”.

104 Kuten julkisasiamies on kuitenkin todennut ratkaisuehdotuksensa 69 kohdassa, tällainen virhe ei voi johtaa siihen, että valituksenalainen tuomio on pätemätön. Unionin yleinen tuomioistuin on nimittäin mainituissa 123 ja 124 kohdassa todennut perustellusti, että komissio oli noudattanut todistustaakkaa ja siltä vaadittavan näytön määrää koskevia vaatimuksia sen osoittamiseksi, oliko implisiittinen ja rajoittamaton valtiontakaus etua, ja korostanut, että tällaisen takauksen ansiosta lainanottaja voi ”saada alhaisemman koron tai joutua antamaan vähemmän vakuuksia”.

105 Toiseksi on hylättävä myös toissijaisesti esitetyt väitteet, jotka koskevat tämän tuomion 91 kohdassa esitetyn todistusaineiston huomioon ottamista vääristyneellä tavalla.

106 Tästä on todettava aluksi, että koska Ranskan tasavalta ei tosiasiassa ole vedonnut todistusaineiston minkäänlaiseen huomioon ottamiseen vääristyneellä tavalla, nämä väitteet voidaan ottaa tutkittavaksi vain siltä osin kuin niihin vedotaan sellaisen oikeudellisen virheen tueksi, jonka unionin yleisen tuomioistuimen väitetään tehneen sen hyväksyessä puhtaasti vahvistavan arvion, jonka komissio oli tehnyt luottoluokituslaitosten menetelmistä.

107 On kuitenkin todettava, kuten julkisasiamies on korostanut ratkaisuehdotuksensa 62 kohdassa, että kun otetaan huomioon tämän tuomion 98 ja 99 kohdasta seuraava toteamus, jonka mukaan implisiittisestä ja rajoittamattomasta valtiontakauksesta sen saajalle koituvan edun olemassaolo voidaan olettaa, komissio voi käyttää luottoluokituslaitoksilta peräisin olevia tietoja vain tällaisen olemassaolon vahvistamiseksi.

108 Näissä olosuhteissa unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 110 kohdassa, että riidanalaisessa päätöksessä tehty viittaus näiden laitosten luokitusmenettelyihin on merkityksellinen.

109 Näin ollen kaikki neljännessä valitusperusteessa esitetyt väitteet on hylättävä.

110 Kaiken edellä esitetyn perusteella koko valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

111 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan silloin, kun valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Tämän työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista ja Ranskan tasavalta on hävinnyt asian, viimeksi mainittu on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Ranskan tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset